

ΟΤΙ ΕΠΕΣΕ ΣΤΟ ΠΑΙΔΙΚΟ ΜΥΑΛΟ ΜΟΥ ΤΥΠΩΘΗΚΕ ΜΕΣΑ ΜΟΥ ΤΟΣΟ ΒΑΘΙΑ

Απόσπασμα από το βιβλίο Αναφορά στο Γκρέκο του Νίκου Καζαντζάκη

Μαλακό το μυαλό του παιδιού, τρυφερή η σάρκα του, ο ήλιος, το φεγγάρι, η βροχή, αγέρας, η σιωπή, όλα πέφτουν απάνω του, ζύμη αφράτη είναι και το ζυμώνουν. Το παιδί ρουφάει τον κόσμο με απληστία, τον δέχεται το σπλάχνο του, τον αφομοιώνει και το κάνει παιδί.

Θυμούμαι, καθόμουν συχνά στο κατώφλι του σπιτιού μας, έλαμπε ο ήλιος, καίγονταν αγέρας, σ' ένα μεγάλο σπίτι στη γειτονιά πατούσαν σταφύλια, μοίραζε ο κόσμος μούστο, κι εγώ σφαλνούσα τα μάτια ευτυχισμένος, άπλωνα τις φούχτες και περίμενα, κι έρχονταν ο Θεός, όσο ήμουν παιδί ποτέ σε γέλασα, έρχονταν, παιδί κι αυτός σαν και μένα, και μου 'βαζε στα χέρια τα παιχνίδια του-τον ήλιο, το φεγγάρι, τον άνεμο. «Χάρισμα σου, μού 'λεγε, χάρισμα σου, παίξε μαζί τους εγώ έχω κι άλλα». Άνοιγμα τα μάτια, ο Θεός εξαφανίζονταν μα απόμεναν στα χέρια μου τα παιχνιδάκια του.